

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ на Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

† Варненский и Преславский Иосифъ.

Мисията на Българската Православна Църква въ миналото и сега.

Българската Православна Църква отъ основаването ѝ до днесъ е била постоянния и богатъ изворъ на здрави духовни и нравствени сили за народа ни. Отъ нея всѣки българинъ презъ всички времена е могълъ да обогатява духа си. Безъ нея народната душа би била лишена отъ най-здравата духовна и нравствена опора въ живота си. Родната ни църква освенъ това е била и ще остане най-сигурния обединяващъ духовенъ факторъ въ народния ни животъ.

Добре сж известни съображенията на св. Царь Бориса да прибѣгне къмъ благодатната сила на св. църква. Знаейки добре миналото и душата на разнитѣ племена, които населявали неговата държава, св. Царь Борисъ е намѣрилъ, че нито държавнитѣ закони, нито силата на какъвто и да било другъ земенъ авторитетъ ще бжде въ състояние духовно да обедини въ единъ народъ тия тѣй различни по минало, вѣра, традиции и настроения племена, които бѣха подъ неговата власт, да може той да създаде една мощна държава, която да пребждва въ вѣковетѣ. Св. Царь Борисъ е чувствувалъ абсолютната потребност отъ едно здраво нравствено учение, на което да подчини нравственитѣ сили на народа си, за да може следъ това да ги опогзотвори въ едно сигурно държавно строителство. Той е чувствувалъ абсолютната потребност и отъ силата на една мистика, изразена въ единъ съвършенъ култъ, за да може да приобщи душитѣ къмъ Всевишния Богъ, та по този начинъ да създаде здравъ и духовно единенъ народъ, който да има свръхземна опора въ борбата си за народно сществуване.

Св. Царь Борисъ е чувствувалъ потребност отъ единъ благодатенъ духовенъ институтъ на любовта, правдата, мъдростта и мира, който да може да изкоренява онова, което раздѣля душитѣ и духовно да обединява всички синове на общата татковина.

Тия потребности прозорливиятъ и Боговдъхновенъ св. Царь Борисъ намира въ християнската религия, въ светата Христова църква. За да бждатъ, обаче, резултатитѣ отъ дейността на църквата пълни и богато пло-

дотворни въ всички области на общенародния животъ, премждриятъ Царь решава да национализира този върховенъ институтъ на народната душа. До колко това е потребно, споредъ убеждението на св. Царь Бориса, се вижда отъ обстоятелството, че той лично извършва подготовката на сладчайшия свой синъ Симеона за патриархъ на народната църква. Грижитъ му пкъ по създаването на свети Климентовата школа за народни пастири и учители въ Кутмичевица ще останатъ като най-свещенъ заветъ за всички, които въ различни времена ръководятъ народнитѣ сѣдбини.

Нашата св. Църква е била светая светихъ за народната душа. Всѣко посегателство срещу този храмъ на народния духъ трѣбва да се преценява така, както самъ царя Отецъ е преценилъ посегателството, което собствения неговъ синъ — Царь Владимиръ се бѣ опиталъ да извърши срещу църквата.

Съ действието си въ народния съборъ въ Преславъ при свалянето отъ престола на Владимира, св. Царь Борисъ е опредѣлилъ отношенията на всички поколения къмъ народната църква, ако тия поколения желаятъ да иматъ здрава и могща държава. Какви сж били последицитѣ отъ живота и дейността на българската православна църква за народа ни, това историята на нашия народъ най-добре ни посочва.

Отъ историята на нашия народъ ние се учимъ, че очакванията на св. Царь Бориса сж били напълно осществени. Въ процеса на окончателното устройство на духовно-нравствения образъ на народа ни, св. Църква е играла ролята на божественъ ваятель. Ключътъ за отваряне вратитѣ на науката и културата е изкованъ по боговдъхновенъ пжтъ отъ св. братя Кирилъ и Методия — служители на светата църква. Нашиятъ университетъ и всичкитѣ ни училища сж душа отъ душата на свети Климент Охридски и мъдростъ отъ мъдростта на светата ни църква и дано тѣ никога не прекхснатъ живата връзка съ своя първоисточникъ! Нашата пкъ литература е рожба на часослова, псалтиря, апостола, св. евангелие и на цѣлата първа църковна книжнина.

Духовното единство на народа ни е напълно осществено чрезъ

благодатнитѣ сили на родната църква. Св. Царь Борисъ, както и наследникътъ му Симеонъ велики създадохъ чрезъ църквата отъ разнороднитѣ племе а на тѣхната държава единъ духовно обединенъ и нравствено въоръженъ народъ. Съ него тѣ вършатъ чудеса, като създаватъ най-красивата и величава сграда на най-силната държава въ Балканския полуостровъ.

Но, историята ни предлага и други страници отъ миналото на народа ни. Това сж страницитѣ, въ които сж написани неуспѣхитѣ и упадъка на нашия държавенъ и народенъ животъ. На какво се дължатъ тия неуспѣхи? Въ повечето, ако не въ всички случаи, на едно отклоняване отъ заветитѣ на св. Царь Бориса и на едно промѣняване отношенията на народнитѣ водачи къмъ родната ни църква. Върху тия неуспѣхи и върху тѣхнитѣ причинители ние не ще се спираме, защото не желаемъ да навѣваме въ ничия душа скръбъ и болка.

Ние сме длъжни, обаче, да припомнимъ, че и презъ дългата робска ношъ, светата църква пазѣше въ свещената си грѣдъ изваяния отъ нея духовно-нравственъ образъ на своя народъ, готова и годна за всички жертви, които истинската майка върши за своята скъпа рожба.

И не само презъ дълголѣтно робство св. Църква имаше сили да опази народния духъ цѣлъ и невредимъ, но и презъ епохата на нашето духовно и политическо възраждане църквата излъчи потребнитѣ духовни и нравствени сили, за да бжде увѣнчана съ пълнѣтъ успѣхъ подетата общенародна борба.

Днесъ народа ни трѣбва да създаде една нова епоха на духовно-нравствено възраждане, защото свободата на която се радваме презъ времето на нѣколкото десетилѣтия чувствително ни отклони отъ завета на св. Царь Бориса и още по-чувствително промѣни отношенията на мнозина къмъ родната ни църква.

Днесъ народа ни ще трѣбва да създаде една нова епоха и за политическото освобождение на братята ни, които още сж въ робство и скърби.

Днешнитѣ служители на Българската православна църква се намиратъ подъ сжщата клетва, подъ каквато сж били всички иерарси и служители на църк-

вата въ миналото. И днешнитѣ църковници носятъ дълбоко въ душата си заветитѣ на св. Царь Бориса, на светитѣ братя, на св. Климента Охридски, на св. Иоанъ Рилски, Патриарха Евтимия, Пайсия Хилендарски, Илариона Макарисполски, Екзарха Иосифа и на всички наши духовни будители.

Сега св. църква е източникъ на сжщитѣ сили и възможности, каквито тя е излъчвала въ миналото за преуспѣването и възвеличаването на народа ни.

Днесъ на нашето духовенство се налага повелителниятъ дългъ да вземе она дѣлъ въ духовно-нравственото възраждане на народа ни, каквото особенитѣ времена и условия изискватъ.

И днесъ св. Църква ще трѣбва да стори не по-малко отъ онова, което тя е сторила презъ времената, когато народа ни е трѣбвало да превъзмогва голѣми трудности, да се справя съ най-разнообразни изненади, да устоява предъ бури и да изнася тежки борби, за да придобие славни победи.

Първото и най-сжщественно нѣщо, което църквата трѣбва да извърши днесъ е: да употреби всичкитѣ си сили и срѣдства за осществяването на едно колкото се може по-пълно духовно единство всрѣдъ народа ни. Днешнитѣ времена на голѣми напрежения и всевъзможни изненади изискватъ народа ни да бжде духовно обединенъ и нравствено въоръженъ. Редомъ съ грижитѣ за една пълна гражданска мобилизация, необходимими сж грижи и за една съвършенна мобилизация на всички духовни и нравствени сили на народа ни. Българскиятъ народъ трѣбва да има упование въ здравитѣ мишици на своитѣ храбри войни, но той трѣбва да има и сигурни опори въ духовно и нравствено естество. Безъ нравствени мотиви е немислима жертвата, която създава подвигътъ. А безъ съдържанието на вѣрата е невъзможно да се намѣрятъ нравственитѣ мотиви за жертвата. Безъ църквата пкъ и безъ Христа не би могло да се даде съдържанието на вѣрата.

Тази отговорна мисия църквата и днесъ извършва съ сжщото достойнство, съ което е вършила въ миналото своето спасително за народа ни дѣло.

Сретение Господне.

Така се казва царския празникъ, установенъ отъ св. Църква въ паметъ на тържественото посрѣщане, направено на младенца Исусъ, когато той е билъ доведенъ отъ родителитѣ си въ Иерусалимския храмъ. Ето какъ св. Евангелистъ Лука описва това събитие:

„А когато се изпълниха днитѣ на нейното очистиане (на Света Дева Мария) споредъ закона Мойсеевъ (40 дена отъ раждането), донесоха Го въ Иерусалимъ, за да го представятъ предъ Господа (въ храма)... и да принесатъ жертва... две гургулицы, или две гълъбчета. Тогава имаше въ Иерусалимъ единъ човѣкъ на име Симеонъ... праведенъ и богоговѣенъ... Нему бѣ предсказано отъ Духа Светаго, че нѣма да види смъртъ, до като не види Христа Господенъ... И той (Симеонъ) Го прегърна, благослови Бога и рече: „Сега отпущашъ Твоя рабъ, Владико, споредъ думата Си, Смиромъ; защото очитъ ми видѣха Твоето Спасение (т. е. Исуса)“... И рече (старецътъ) на Мария Майка Му (т. е. на Исуса)... ето Тоя лежи за падане и ставане на мнозина въ Израилъ... и на сама тебе мечъ ще пронизе душата (скръбъ и болки при страданията на сина й)... Тука бѣше и Ана Пророчица, дъщеря Фануилова... вдовица на около 84 години и не се отдѣляше отъ Храма, служейки Богу съ постъ и молитва, денемъ и нощемъ... И тя славѣше и говорѣше за Него (Исуса) на всички, които очакваха избавление въ Иерусалимъ. И когато всичко свършиха споредъ закона Господенъ, върнаха се (родителитѣ на Исуса съ младенца) въ Галилея съ своя градъ Назаретъ. А младенецътъ растѣше и крепнѣше духомъ“ (Лука 2. 22 — 40).

Това е въ кратце историята на този празникъ.

Отъ думитѣ на св. Евангелистъ Лука узнаваме, че споредъ Мойсеевия законъ, жената, която роди мъжка рожба, остава 33 дена (а споредъ други тълкувания—40 дена) да пази саята като нечиста. Ако роди, обаче, женска рожба, остава 66 дена, а споредъ други тълкуватели—80 дена. Следъ изтичането на тия 40 или 80 дена, жената съ рожбата отивала въ храма и пренасяла въ жертва едногодишно агне, следъ това едно гълъбче или гургулица. При особена церемония очистиала се и приемала благословение отъ свещеника.

Ако жената била бедна и нѣмала агне, то тогава принасяла 2 гургулицы или 2 гълъбчета, едното за

жертва, другото за грѣхъ (Мойсей III 12, 6—8).

Божията майка изпълнила и тя закона, но, като била бедна, донесла въ Иерусалимския храмъ две гургулицы*) Тамъ отрока е билъ посрѣщанъ отъ стареца Симеонъ, който Го е взелъ въ обятията си и произнесълъ знаменититѣ думи: „Сега отпущашъ Твоя рабъ, Владико“... Този день — празникъ, се нарича „Сретение Господне“. Католицитѣ го наричатъ „Purificatio S. Mariae Virginis“ или „Praesentatio Domini“. Този день се празнува на 2.II. ст. ст. или 15.II. н. ст., защото тогава се изпълватъ 40 дена отъ 25. XII., когато Исусъ се е родилъ (т. е. 7 дена отъ декември + 31 отъ януари + 2 отъ февруарий—40 дена).

Следи за отпразднуването на този празникъ намираме въ историята още преди 311 година, но официално се установява презъ времето на Юстиниана (514—542 г.), когато на 2. II. съ молитвитѣ на св. Църква престава страшна нѣкаква болестъ, която покосила цариградското население.

Независимо отъ това, заемането на тая дата имало за целъ да се оишхожи и езическия празникъ „Lupercalia“, който се празнувалъ въ началото на месецъ февруарий, въ честъ на бога на горитѣ Панъ, защитникъ на стадата и убиецъ на вълцитѣ, които гладни върлували презъ февруарий**). Все на този день езическитѣ римски свещеници предсказвали какво ще бѣде бѣдщето—отъ начина по който се хранятъ или пѣятъ птицитѣ.

Примѣрътъ на св. Дева Мария да занесе рожбата си на 40 день отъ рождението въ храма, мина и въ Православната Църква и се пази до день днешенъ.

*) Днесъ на мѣстото на този храмъ се издига една твърде красива и луксозна джамия въ арабски стилъ отъ VII в., създадена по поръчка на Халифа Омаръ. Разположена въ чертитѣ на източната частъ на града.

**) На този день римлянитѣ одирали кози и кучета, правѣли камшици отъ кожитѣ имъ, съ които младежитѣ, съблечени до поясъ, кръстосвали пѣтищата и бичували когото срещнѣли. Това било жертва за бога имъ Панъ. Въ Румѣния по нѣкои мѣста на сирнитѣ заговѣзани страшно бичуватъ кучетата си, ужъ на смѣхъ, „Taibosa cânilor“. На други мѣста месецъ пѣти хлѣбъ, специално за вълцитѣ и ги оставятъ по полето, да ги изядтъ вълцитѣ и да не посягатъ на добитъка. Това е въ началото на месецъ февруарий.

Народъ безъ вѣра въ Бога и вѣра въ собственитѣ си сили е обреянъ на обезличаване.

Ем. Мутафовъ.

За нравствения ликъ на трудящия се по Йорданъ Йовковъ.

Въ едно отъ гнѣздата на добруджанския ширъ израстна именитиятъ Йорданъ Йовковъ, когато Богъ прибра на 18.X.1937 година, защото не знаехме да го ценимъ, та „като го изгубимъ да го намѣримъ“, както е казано. Сега търсимъ да видимъ: какво е билъ, какво е той за насъ и какво ни е далъ. Дано се научимъ да ценимъ хората си, които откриватъ духовнитѣ ценности на народа, за да го представятъ предъ свѣта съ многозначителнитѣ му блѣнове и съкровени пориви.

Йорданъ Йовковъ добре познава мълчаливитѣ труженици на добруджанското поле. У него майката родина оплождаваше творческия духъ, за да удостоява свѣта съ нови творения, кждето се разкриватъ прелеститѣ на единъ животъ понесълъ болки и страдания за постигане на онова, което като човѣшко има значение. Напримѣръ: какъ благодарениятъ трудъ гали въ дълбочинитѣ на душата една голѣма човѣчностъ, често неподозирана дори отъ самитѣ й носители.

Така пияницата Йорданъ ковачътъ опрѣнъ на чука си по време на работа е нѣкакъ особено хубавъ. „Гологлавъ, по една риза само, съ запретнати до надъ лактитѣ рѣце, изцапанъ съ сажди, но съ издути като вжжа жили, здравъ, силенъ, увѣренъ въ себе си и въ изкуството на ржката си, той цѣлъ гори отъ благотворна треска на труда, на почернѣлото му лице и въ очитъ му е това вдъхновение, което дава сполучливото призвание и любовта къмъ него“.

Така се промѣня и пияницата дѣдо Недко, смѣтанъ по едно време отъ попъ Стефана за непоправимъ. Подъ влиянието на благотворителния трудъ изъ дълбочинитѣ на дѣдо Недковата душа израства дѣло, което възкрѣсва вѣрата на селянитѣ, а именно: образътъ на Христа благославящъ нивитѣ, т. е. труда на човѣка.

Трудътъ за българина отъ полето има магическата сила нравствено да прероди човѣка, да събуди въ дълбочинитѣ на душата му героично човѣколюбие и къмъ врага:

Въ Люляково Грозданъ и Вълчанъ сж върли врагове, по тѣхъ и цѣлото село е раздѣлено на два враждебни лагера. Този враждебностъ направя отъ Гроздана страшенъ престѣпникъ, който не само не тачи и светинята на селото — църквата, но и кошунтува съ нея. Вълчанъ му усвоява нивитѣ, Грозданъ тъкми да унищожи Вълчана. Настава жетва. Полето кипи отъ усилената работа, и Грозданъ е тамъ. По едно време подплашени коне, впрегнати въ ка-

руца, бѣсно препускатъ. Въ каруцата има човѣкъ, но той е изпусналъ юздитѣ, изплашенъ, изгубилъ надежда да спре обезумѣлитѣ животни, зададено вика за помощъ. Конетѣ летятъ къмъ една пропасть, като привлечени отъ гибелната сила на пропастта. Но ето че срещу тѣхъ се показва единъ селянинъ. Той съ рискъ да бѣде прегазенъ обуздава конетѣ. Човѣкътъ отъ каруцата тогава скача, но така зле, че остава неподвиженъ, съ захлупено къмъ земята лице. Идватъ и други селяни. Тѣ разпргатъ конетѣ, а онзи, който ги бѣ обуздавалъ, спуска се и дига падналия. Това сж Вълчанъ и Грозданъ: Вълчанъ—спасениятъ, Грозданъ—спасителтъ.

Грозданъ наново впрѣга конетѣ, качатъ Вълчана въ колата, и Грозданъ подкарва конетѣ. Това сж двамата смъртни врагове. Каква чудна промѣна въ отношенията имъ!

Въ послѣствие Вълчанъ връща нивитѣ на Гроздана, който съвсемъ се промѣня и става примѣренъ. Въ село настава миръ и любовъ, както Христосъ въ иконата на дѣдо Недко благославя.

Така Йорданъ Йовковъ показва, че въ дълбочинитѣ на душата у добруджанеца лежи едно човѣколюбие и силна привързаностъ къмъ труда и обработваната отъ него земя, които въ неочакванъ се проявяватъ съ героично себеотрицание за благо и любовъ между хората.

Човѣколюбието проявено и къмъ врага въ най-критичния часъ, при благотворното опиянение отъ труда, преражда нравствено престѣпника въ човѣкъ, който подава ржка, за да спаси дори своя врагъ отъ гибелъ. („Жетварътъ“ отъ Йорданъ Йовковъ).

Това човѣколюбие живѣе надъ личнитѣ интереси, то се проявява дори къмъ опасенъ звѣръ, у когото Йорданъ Йовковъ, подобно на рускитѣ класици, намира човѣшкото. Напримѣръ, полскиятъ пазаць Иванъ Бѣлина („Вечери въ Антимовския ханъ“) убива една вълчица, която има малки вълчета и ги донася въ село. Любопитството на всички е задоволено, но къмъ Иванъ Бѣлина майкитѣ отправятъ погледи, въ които свети омраза и гнѣвъ. Че какъ не — той е убилъ майка. Не е важно, че убилъ опасенъ звѣръ, важното е, че убилъ майка. А за този народъ майката е свещена и мила, дори като е вълчица.

Така блѣсва предъ насъ нравствениятъ ликъ на труженицитѣ отъ полето въ Добруджа подъ перото на нейния синъ, останалъ й преданъ и завещалъ на поколенията любовта си къмъ тази земя.

Света Мария-Магдалина

отъ Л. П. Лакордеръ (отъ французката Академия).

Християнскитѣ гонения започватъ съ живота на Исуса Христа и се продължаватъ следъ неговата смъртъ. Свети Стефанъ е билъ вториятъ мъченикъ следъ Христа. А този, който трѣбваше да се нарече по-сетне Свети Павелъ, разпространилъ гоненията чакъ до стенитъ на Дамаскъ, до като най-после и той станалъ тѣхна жертва.

Християнството приемаше кръщението въ сжитѣ води, въ които и неговиятъ основателъ бѣ кръщаванъ, а ученицитѣ му, разпрѣстнати заради кръста, отнасяха далече словото, което трѣбваше да озари свѣта, и кръвта, която трѣбваше да го пречишти.

Това стана презъ второто преселение на човѣшкия родъ: първото — бѣше създаване на народитѣ, а второто — Църквата. Тѣзи мрачни хора, които напушаха Иерусалимскитѣ врати и се спущаха на проивола на вѣтроветѣ, срещналиятъ

ги би смѣталъ за прости. Само Богъ знаеше тайната на своя духъ и разликата, която съществуваше между това заминаване и онова на Вавилонъ.

Една лодка между другитѣ, напуста сжщо хубавитѣ брѣгове между планината Кармелъ и устието на Нилъ; тя носѣше семейството отъ Витания и нѣколко още ученици. Ржката, която ржководѣше всичкитѣ апостоли, водѣше и тѣзи хора съ невидимото тласкане утаено въ вълнитѣ. Тѣ се приближиха до единъ градъ, който стана отъ тогава едно отъ главнитѣ европейски пристанища. Марсилия ги видѣ да влизатъ, безъ да познае съкровището, което слизаше съ тѣхъ. Който би ги наменувалъ Лазаръ, Мария-Магдалина, Марта, не би повѣрвалъ на ушитѣ си, още по-малко на сърдцето си. Славата не бѣше родена за християнството, понеже то пристигае инкогнито, и самитѣ тѣзи, които трѣб-

ваше да му издигнатъ ешафоди и храмове, не знаеха още нито неговото име, нито неговитѣ дѣла. Неговата властъ се губѣше въ смиреността и не подозираше, че земята се докосва до небото. Уединенитѣ мѣста и подземнитѣ скривалища бѣха свидетели на великитѣ мистери на изкуплението.

Едно малко общество бѣше се създадо, отъ тѣзи, които бѣха видѣли да тече тази кръвъ, пренесена съ кръста. Моряци, може би и занаятчи, бедни жени образуваха тази църква, възродена около възкрѣсналия отъ Витания. Марсилия най-после се разтрогна отъ шума на новото учение и кръвта на Лазаря й даде първия свой светия, свой първи мъченикъ и отвори своя първа страница за животъ.

Какво участие е взела Мария-Магдалина въ апостолството на своя братъ, не се знае. Останало е отъ нея въ Марсилия само единъ споменъ, единъ олтаръ, който носи нейното име въ подземията на абатството Свети Викторъ, понеже тѣзи подземия сж най-старитѣ пометници

на християнската вѣра въ Марсилия и сж като нейни катакомби.

Следитѣ на Света Магдалина започватъ да се появяватъ въ Екскъ презъ първитѣ години на този вѣкъ въ една оратория гдето тя се молѣла заедно съ Св. Максименъ, нейнъ привилегированъ другаръ въ поклоненията й. Тази оратория носѣше името на Спасителя и се издигаше въ страничния кжтъ на главния централенъ ходъ на метрополията. Но Екскъ, както и Марсилия не бѣха мѣстата предназначени, кждето Исусъ Христосъ трѣбваше да чака своята стара и вѣрна приятелка, за да я зарадва. Уединени и удобни за съзерцание мѣста се предпочитаха отъ Мария-Магдалина.

Богъ, който всичко е създадъ съ огледъ къмъ бѣдщето и който не е начерталъ нито единъ брѣгъ, не е издигналъ нито една планина, не е оросилъ нито една долина и не е копалъ нито едно море, безъ да знае за какъвъ народъ, или за какви души той работи, въ сътворението си бѣше помислилъ за Мария-Магдалина и бѣше и създадъ единъ

Д-р М. Константинов.

Държавата и нашето село

Държавата в своето естество, в своята въковна еволюция има две важни функции — освен функцията от чисто правен характер и функции от стопанско-обществен характер, които й наложиха изискванията на новото време.

Съвременните държави след световната война имаха да се справят с голъми стопански и политически мъжнотии.

Кризата, която настъпи в почти всички държави на нашия континент, както и на другите материци, изисква нови начини и средства за ръководене на държавната машина.

Парламентаризмът изживяваше кризис, специално неговите инструменти — политическите партии.

Идеите на демокрацията в близкото минало бяха използвани като паравани за тясно партийни цели и интереси.

Почти в всички държави политическите партии изгубиха обществената си стойност, поради обстоятелството, че нѣмаха възможност да се справят с тежкото стопанско положение на народа — ето защо, той дигна своето доверие от тях и им затвори пътя към управлението.

Държавата при партийния режим представляваше нѣщо бездушно, нѣкаква машина, която по пътя на неосъществими обещания и домогвания от страна на партийните водачи, се успѣваше скърпването на необходимото парламентарно болшинство, което в никой случай не изразяваше волята на народа. По този начин народът бѣше пренебрегнат от участието в управлението, като творец на своите собствени съдбини.

Повече от държавите разрушиха партийната система, като я замѣниха с професионалните организации, изхождайки от едно велико начало — обединението на националните творчески стопански сили.

Българската държава не остана назад, тя на време смогна да организира стопанските съсловия в съответните професионални организации.

Една от тези професионални организации е Общият съюз на земеделско-стопанските задруги. Както се знае, съюзът е една чисто професионална организация, която се стреми да обедини всички земеделски стопани в една мощна организация, организация, която да бѣде вѣрен страж на стопанските и професионални интереси и същевременно да представлява фаръ за културно-просвѣтните нужди на трудолюбивия български земеделски стопанин.

Въпреки, че Съюзът най-после

бѣше създаден, обаче, в единъ кжсь период от три години можа да обедини в своите редове повече от 400,000 членове — синове на българското село.

Българската държава, изхождайки от факта, че земеделското съсловие е най-голѣмия процент 80% в ъв нашата социална структура, полага неимоверни усилия да подобри стопанския и културен живот на нашето село.

Специално ще спремъ нашето внимание на една важна инициатива по отношение животът на селените от страна на държавата — именно изготвяне законопроекта за пенсии на земеделските стопани.

Законопроектът за осигуряване земеделските стопани ще го изложимъ в неговите главни постановления.

Споредъ законопроекта осигуряването на земеделските стопани е доброволно, както за инвалидност, така и за старост, за всички българи — мъже „които си изкарват прехраната главно с земеделие, чийто брутен доход при осигуряването не надвишава 12,000 лв.“ Законът включва всички земеделски стопани, които обработват земята, добиват дървен материал и тѣзи, занимаващи се с отраслите на скотовъдството.

Пенсията сѣ лична, не подлежат на заповоръ и не могат да се залагатъ. Размѣрът на пенсията е 2,400 лв. годишно.

Споредъ чл. 7, осигуровката за случай на инвалидност и старост може да започне от навършени 14 години и трае до 65 годишна възраст включително.

Пенсия за инвалидност се разбира когато не е умилшено сторена и се получава щомъ земеделския стопанин е участвувал редовно и плащалъ 5 години вноските си, а при старост — 62 годишна възраст — като е участвувал 30 години в осигуровките.

Държавата, за да осигури пенсията на земеделските стопани, предвижда ежегодно в своя бюджет необходимата допълнителна сума за изплащане на всички пенсии презъ годината.

Вноските, които плащат осигурените в продължение на 30 години, сѣ следните: от 15 до 24 години — 100 лева; от 25 до 29 години — 120 лв. и от 30 до 34 години — 140 лева.

Законът в подробности определя по какъвъ начинъ получаватъ пенсия за инвалидност и старост ония, които в настоящия моментъ се намиратъ между 35 и 65 годишна възраст.

Споредъ чл. 14, приложението на

единенъ земенъ кжтъ, едно предназначено убежище. Божията благодат бѣше привлѣкла М. Магдалина до тази мѣстност, наречена Св. Бомъ. Тази сѣща благодат бѣше я избрала, като утешилище и бѣше я довела до краката на Кръста и бѣше я отправила до вратите на смъртта, за да я удостои да бѣде първа свидетелка на възкресението на Божия Синъ. Тя бѣше дошла тукъ, тъй както отишла и при Исуса Христа — сѣ сѣщата свѣтлина и сѣ сѣщия потикъ. Мария Магдалина принадлежеше къмъ мистичните пустинници. Тя донесе сѣ себе си върху планината на Свети Бомъ една безподобна благодат, за да остави тамъ единъ споменъ безъ паметникъ.

Светитѣ мѣста за свѣта сѣ това, което звездитѣ за небосклона — единъ източникъ на свѣтлина, топлина и животъ и, когато се питаеме, защо Богъ е пожертвувалъ такава планина, или долина, би трѣбвало да се питаеме, защо той е хвърлилъ на върха на небето неподвижната звезда, която ръководи нашите си-

нове и братя всрѣдъ океанските вълни.

Планината на св. Бомъ бѣ Товоръ, за св. М. Магдалина. Тамъ тя живѣ всрѣдъ несподобни лишения.

Въ продължение на 30 години тя живѣ ангелски животъ, за да се запази споменътъ за нея презъ всички вѣкове. Въ продължение на тридесет години М. Магдалина премина от разкаяние въ слава и от слава въ разкаяние, съединявайки въ този алтернативъ двойния животъ, който тя е прекарала — тоя на грѣшница и тоя на приятелка на Исуса. Въ дѣното на пещерата, гдето тя се молѣла се издигала една скала, като могилата Тоаворъ, единствено сухо мѣсто всрѣдъ заобикалящата го влажност и мочурливост. Въ дѣсно се намира най-високата планина — частъ гдето Мария Магдалина въ молитвенъ екстазъ се е издигала до Бога и гдето днесъ стърчи единъ параклисъ.

Настѣпилъ часътъ, когато, когато св. М. Магдалина трѣбвало да се пренесе от своя земенъ животъ въ вѣчността, тя го е узнала и за последенъ пътъ преди да умре, поис-

Прот. Д. Попвасилевъ — Шуменъ.

Поезия и религия.

Двадесетия вѣкъ наричатъ „Вѣкъ на материялизма“, на материалистичната култура. И, като че ли, до голѣма степенъ това е така. Духовната култура, духовния животъ е значително игнориранъ. Стремѣжътъ на днешния човѣкъ се простира до задоволяване всѣкидневните нужди. Духътъ на Ренесанса, на Данте, на Гьотевия Фаустъ, духътъ, който тласка човѣка къмъ красивото, възвишеното, къмъ поезията въ живота, къмъ Бога е замѣненъ съ духа на плътта, алчността и разрушението.

Колко нужно е днесъ да се пробуди стремѣжътъ къмъ възвишеното, красивото, къмъ поезията въ живота у човѣка? Той би се ужасилъ отъ това, което той върши днесъ, отъ въздуха, на сушата и океана.

Самъ Мусолини — тоя човѣкъ на живото дѣло — предъ група английски писатели, между които е билъ и поетътъ Алфредъ Нойсесъ, пламенно заявилъ:

— Никого не е имало нужда отъ поезия повече отъ днесъ. Поезията въ живота не е само голѣма утешителька, но едновременно тя е и велика създателка. Въ днешния моментъ, когато неволитѣ и бедитѣ въ свѣта сѣ толкова многобройни, нейната цена е сто пъти по голѣма и значението ѣ за живота е по-голѣмо отъ всѣкога.

В. „Кориера де ла Сера“ по поводъ на тия му думи пише:

— Въ полемиката между топоветѣ и маслото, Мусолини, който познава въ най-малки подробности голѣмата трагедия на днешното човѣчество, хвърля ново и неочаквано слово: „слова на поезията“.

Поезията въздига и укрепва духа, прави го мощенъ, вдъхновява го къмъ подвигъ, носи го на своите криле къмъ възвишеното, къмъ божественото.

Тя е и голѣма утешителька, тя осмисля и краси живота ни. За нея Лютеръ казва:

— Както Богъ краси сѣ полски цѣвта черната земя, така и изкуството служи да укрепява нашия бедственъ животъ!

Каква висока и скжпа е наистина

законъ за осигуряването на земеделските стопани се възлага на министертвата на финансите, търговията и земеделството.

Както се вижда отъ текста на закона, се урежда единъ капиталенъ социаленъ въпросъ, специално за селото, който въ много други държави е разрешенъ отдавна. Действително, този законъ е важенъ приносъ за нашето село, което едва въ последното десетилѣтие е по-осезателно поставено предъ висшето внимание на нашата държава.

Всѣко свято мѣсто трѣбва да има

пазачъ, за да го пазятъ отъ осквернение и забравя. Това е законътъ на свръхестественъ свѣтъ. Но презъ първите вѣкове на църквата, когато тя бѣше преследвана отъ всички страни, достатъчно бѣше за нея да има скривалища, катакомби, гробници. Тамъ подъ земята, тя криеше кръвта на своите мъченици, и само една тайна набожност бѣше депозитъ. Само нѣколко лошо нарисувани и неясно написани думи, въ тези усамотени мѣста говорѣха за вѣрата на християните. Но сѣ възкръжествуване на християнството

ролята и задачата на поезията и изкуството! Тя насърчава и засилива вѣрата у човѣка въ добрия гений на живота.

Съ появата си на свѣта, човѣкъ носи въ себе си и божественото. То расте или латаргира въ зависимостъ отъ почвата и грижитѣ за него. То ни прави въ моменти да чувствуваме красивото и се дразнимъ отъ дисхармонията въ живота. Всѣки чувствава неприязъмъ, когато до ухото му достигне погрѣшенъ тонъ, срѣдъ една божествена мелодия, дразни го петното върху една чудесно нарисувана картина, неформения ученикъ въ строя и обратно — увличае се отъ такта на музиката и неволно влизаме въ кракъ сѣ минаващата покрай насъ рота войници, възхищаваме се отъ красотата на човѣшкото лице и тѣло, чувствуваме наслада отъ хубавата стихотворна речъ, унасяме се въ чудните звуци на медния кавалъ, трѣпнемъ предъ красотитѣ на дивната природа.

Нужно ли е да се отбележи сѣ каква мощъ ударятъ върху душата на по-изтънчения и културенъ човѣкъ сѣ богатата си сила симфонитѣ на Бетховена и Моцарта, драмитѣ на Шекспира, романитѣ на Достоевски и Толстой и всички велики музикални и поетически творби, истински постижения на великото изкуство?

И така, чрезъ хармонията на външните явления се настройва хармонически и нашия духъ и чрезъ удоволствието, което възбужда тази хармония, става достоенъ за нашата душа, езикътъ на духа. Въ нашата душа живѣе вѣчността, живѣе Богъ, а Богъ е духъ. Този именно духъ споява този свѣтъ сѣ онзи и търси изразъ не само въ небесни, а и въ земни образи. Търси чрезъ емоции и мисли, свѣтлинѣ и звуци, хармония и ритъмъ, да преобрази и одухотвори формитѣ на земното битие. Радостта на творчеството, възприемането на пречистената красота, етичкото вживяване въ смисъла на свѣта и на живота сѣ ехо отъ онзи — другия свѣтъ — на вѣчната красота, на вѣчността, кждето има райдане безъ умираене, растене безъ остаряване и радостъ, преливаща се въ безкрайно блаженство.

Поезията и изкуството сѣ най-проститѣ начини като ударитѣ на камбанитѣ, танцитѣ на дивацитѣ, до най-сложнитѣ, дълбоки, неземни творби на великитѣ лирици, драматурзи, художници и пѣвци има една задача: дръпва завесата, задъ която ние едва доловимъ, но можемъ вече да видимъ или да предвкусимъ пълната красота, свършенната хубостъ, красотата на невидимия небесенъ свѣтъ на Бога.

(Следва)

скривалищата се откриха, катакомбитѣ се осветиха, гробницитѣ се преобърнаха на храмове и единъ сигуренъ пазачъ се нареди около тази нова слава, за да засвидетелствува произхода ѣ и за да овѣковечи опитността ѣ.

Въ началото на VIII вѣкъ Сарацинитѣ нападнали Провансъ и опустошавали 300 год. близо, всичко наоколо. Християнитѣ за да запазятъ останките на св. Магдалина, подслонили подъ единъ пѣсчъненъ насипъ нейното скривалище, и по този начинъ приготвили, безъ да искатъ едно величествено откровение за светицата. Недоволни отъ това, тѣ продължили предпазливостта си чакъ до тамъ, че разбунали вътрешния редъ, като прѣнесли тѣлото отъ алабастрената гробница, кждето почивала М. Магдалина — въ гробницата на св. Сидуанъ, като сложили отгоре ѣ два надписа, за да засвидетелствуватъ единъ денъ истинността на нейното тѣло и тоя на св. Сидуанъ.

Превела В. Манова.

(Следва)

Портонерей Дим. Андреев

Разговоръ на православенъ съ протестантинъ.

(Продължение отъ бр. 1).

Православенъ Сега ви питаме: 1. „Иисусъ се заселилъ въ гр. Назаретъ... да се сбъдне реченото чрезъ пророцитъ, че Той ще се нарече Назарей“ (Мат. 2; 23).

Кой пророкъ въ Библията говори за това?

2. Въ книгата Чисълъ 21, 14 се говори за книгата „Браннитъ Господни“. Где е тази книга?

3. Въ книгата Иисусъ Навинъ 10, 13 се говори за книгата „Книга на Праведния“. „Книгата на праведния“ свидетелствува, че „слънцето стояло на небото и не бързало къмъ западъ почти цѣлия день“. Где е тази книга на Праведния?

4. Где сж книгитъ на „Закона Божи“ и „Постановленията и законитъ на Иисуса Навина“? За тѣхъ се говори въ книгата Иисусъ Навинъ 24, 25.

5. Где е съчинението на тѣзи, които говорятъ съ притчи (чисълъ 21 27 — 30)? Това мѣсто е само едно единствено!

6. Где сж книгитъ „Запискитъ на пророкъ Натана“ и „Запискитъ на прозорливеца Гада“. (Паралипомонъ 29, 29), т. е. (по протестанския преводъ) — лѣтовници 29, 29?

7. Где е книгата на пророка Самуила „За правата на Царствата“ (I Царство 10, 23) — сравни I Царство 8, 10—18; 12, 7—15?

8. Где е книгата „1004 пѣсни Соломонови“ (III Царство 4, 29—32)?

9. Где е книгата „Дѣлата Соломонови“ (III Царство 11, 41)?

10. Где сж книгитъ „Записки на пророкъ Натанъ за Соломона“, „Пророчеството на Ахия Силомлянъ“ и „Виденията на прозорливеца Йоила за Иеровоама“ (II Паралип. 9, 23 — Лѣтовници 9, 23)?

11. Где сж книгитъ „На пророкъ Самей и прозорливеца Адоа“ (II парал. 12, 15 — лѣтовници 12, 15)? „Пророкъ Адоа“ (II парал. 13, 22 — II лѣтовници 13, 22)? „Запискитъ на Хозая“ (II парал. 33, 13)? „Книга на плачевнитъ пѣсни“ (II 33, 25)?

12. Где сж книгитъ „Запискитъ на Израилскитъ царь“, „Лѣтописитъ на Иудейскитъ царь“ (IV царство 23 28; II парал. (лѣтовници) 35, 26)? Где е книгата на царетъ (II парал. 24, 27)? Где е книгата на пророкъ Исайя (синътъ Амосовъ) — II парал. 26, 22? „Запискитъ на Ииуя“ (II парал. 20, 34).

13. Где е краткото издание на книгата „Пророкъ Иеремия“ (книга пророкъ Иеремия 36, 1, 2, 4, 6).

14. Евреитъ не сж ли скривали книгитъ притчи Соломонови, Пѣсенъ на пѣснитъ и Екклесиастъ? — провѣри въ Талмуда що разказва Авотъ 30. Натанъ... въ трактата Саббатъ 30, а, въ Талмуда... въ трактата Ялкутъ въ Талмуда... въ трактатъ Саббатъ 30, а, въ Талмуда? Не сж ли искали да скриятъ „Книгата на Иезекииля“ — въ талмуда в. Саббатъ... „Книгата Естиръ“... „III книга Ездра“ (Талмудъ трактатъ Мегилла 5 (4) — III Ездра 14, 3).

15. Евреитъ се старали да прикриятъ всички книги и пророчества относно „последното време“... края на гнѣва... и идването на Месия... Данаилъ 8, 14, 19, 26; 12, 4, 9; Откров. 22, 10) За това еврейскитъ историкъ твърди (I книга Иудейската война II, 6, 7, 8), че иудеитъ сж имали тайни, които имъ запретиено да разкриватъ на други странични хора.

16. Где е книгата „Мойсеево възнесение“? За нея споменува ап. Иуда ст. 9; Оригенъ — за началата 3, 2, 1; Климентъ Александрийски — Стромати VII, 15, 132, 1, 23, 153; Атанасий Велики — Успѣние Мойсеево

17. Где е книгата на пророкъ Енохъ (Ап. Иуда 3, 4, 14, 15, 16)? За сжествуването ѝ свидетелствува Ириней Лионски — Противъ евреитъ IV гл. 30, Тертулианъ — За идолопоклонството (гл. IV).

18. Где е книгата „Апокалипсисъ на пророкъ Илия“ Ап. Павелъ често е превеждалъ цитати отъ тази книга. Въ посл. къмъ Ефес. 5, 14 той казва: „За това е казано: стани ти който спишъ и възкресни отъ мъртвитъ и Христосъ ще те освети“. Този текстъ нийде не се намира въ Библията.

19. „Страданията на пророкъ Исайя“ е книга изгубена. Въ Дѣян. 7, 52 се говори за гонене и убиване на пророци. Еванг. Матей говори за убиване на пророци (Мат. 23, 29—36) Ап. Павелъ говори за прерѣзване (Евр. 11, 31). Никжде въ Библията не се говори, че пророкъ Исайя или нѣкой другъ пророкъ да е билъ прерѣзанъ съ (дървена) бичкия или за тѣхни страдания, за каквито се споменува у ап. Павла (Евр. 11, 37) Очевидно нѣщо друго е чель ап. Павелъ, което впоследствие е загубено.

Тази изгубена книга е чель Тертулианъ, живѣлъ 300 години следъ Христа. Въ книгата си „За търпението“ той пише: „Исайя билъ прерѣзанъ на две половини“... (гл. 14). Сжщото споменува и въ своето съчинение „Отровата отъ скорпиона“ (гл. 8).

Св. Иустинъ Философъ, живѣлъ 180 години следъ Христа, въ своята книга „Разговоръ съ Трифона“ (120) говори за сжщото рѣзване на Исайя съ дървена пила.

Оригенъ говори за сжщото въ положителенъ смисълъ 200 год. следъ Христа (писмо къмъ Африканъ презвитеръ).

Въ книгата „Дѣяния апостолски“ Св. Първомъченикъ Архидяконъ Стефанъ говори за предателства и убийства надъ пророци (7, 52).

Всички говорятъ, а нийде го нѣма писано, какъ е станало и въобще станало ли е, въ Библията.

20. Где е книгата на Ианний и Иаврий? Въ II Тимотея 3, 1 — 8 е казано: „въ последнитъ дни ще настѣпятъ тежки дни. Защото хората ще бждатъ стамолубиви... Както Ианний и Иаврий се противили на Мойсея. За това ни дума нѣма никжде въ Библията.

(Следва)

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЕПАРХИЯТА.

На 14.I. Негово Високопреосвещенство отслужи св. Василева литургия въ катедралния храмъ въ гр. Шуменъ, въ служение съ Архиепископския намѣстникъ и много свещеници. Присѣстствуваха всички официални лица. Следъ св. литургия бѣ отслуженъ благодарственъ молебень по случай рождения день на Нейно Царско Височество Княгиня Мария Луиза. — Посланието на св. Синодъ отправено до българския народъ по случай коледнитъ празници бѣ прочетено лично отъ Негово Високопреосвещенство.

На 18.I. отслужи литургия съ Великъ водосветъ въ храма „Св. Николай“ — Варна. Въ време на св. литургия бѣ ржкоположенъ въ дяконски чинъ Христо Николовъ, изъ гр. Омортагъ. Храма бѣ препълненъ съ богомолци. Негово Високопреосвещенство произнесе подходяще слово за деня, като поржи лично съ осветена вода всички богомолци.

На 19.I. — Св. Богоявление — отслужи св. литургия въ съборния храмъ „Усп. Пресв. Богородици“ — Варна, и извърши водоосвещение въ служение съ епархийскитъ съветници и цѣлия свещенически клиръ. Присѣстствуваха всички официални лица: г. Генералъ-лейтенантъ Г. Поповъ, г. кмета Я. Мустаковъ, г. г. пом. кметовѣтъ, консулското тѣло въ града и пр. Въ време на св. Божествена литургия Негово Високопреосвещенство ржкоположи въ свещенически чинъ дяконъ Йорданъ Ив.

Неновъ, богословъ, кандидатъ за свещеникъ на с. Любенъ Каравелово, варненско. Следъ извършване на водоосвещението Н. Високопреосвещенство произнесе кратка речъ за значението на празника, следъ което се образува внушително шествие съ всички официални лица и се отправи къмъ морето. Точно въ 11:20 ч. Н. Високопреосвещенство хвърли кръста въ морето. Кръстътъ бѣ хаанатъ отъ Коста Поповъ — плувецъ-спасителъ отъ първа група.

На 20. I. — Ивановденъ — отслужи св. Божествена литургия въ храма „св. Арх. Михаилъ“, Варна, въ време на което ржкоположи въ дяконски чинъ Обрешко Обрешковъ, изъ Габрово, който получи ново име — отецъ Лаврентий — и въ свещенически чинъ дяконъ Христо Николовъ, кандидатъ за свещеникъ на вакантната Бѣломорска енория, омортагско. И къмъ двамата отправи високоназидателно и напѣтствено слово. Отговори свещ. Йорданъ Ив. Неновъ, богословъ, съ кратки, ясни и многосъдържателни думи.

На 24. I. — петъкъ — отслужи Св. Божествена Литургия въ храма „Св. Петка“, Варна, въ време на която ржкоположи въ дяконски чинъ Желю Дяковъ Ивановъ който получи име отецъ Кирилъ, и въ свещенически чинъ дяконъ Лаврентий Обрешковъ, кандидатъ за вакантната Кюлевченска енория, шуменска духовна околия.

На 26. I. — недѣля — отслужи Св. Божествена Литургия въ храма „Усп. Пресв. Богородици“ (старата) — Варна, въ време на която ржкоположи въ свещенически чинъ дяконъ Кирилъ Д. Ивановъ, кандидатъ за свещ. на първа градска енория въ Каварна. Храмътъ бѣ препълненъ съ богомолци. Н. Високопреосвещенство произнесе кратко поучително слово.

ХРОНИКА

Съ излъзлия брой на 15.I. т. г. започнахме петата година. Умоляваме всички абонати, които по една или друга причина не сж си платили абонамента за 1940 год., да побързатъ и сторятъ това.

Срещу 20 лв. абонатитъ ни ще получатъ 20 броя. Вестникъ „Хр. Защита“ е единствениятъ духовенъ органъ въ Варненската и Преславска Епархия. Той се стреми между другото, да бжде вѣренъ изразителъ и на всичко хубаво, що се върши отъ енорийскитъ братства въ Епархията. Ето защо, съ удоволствие бихме помѣстили кратки сведения за дейността имъ въ областта на просвѣтата и благотворителността.

Делегация на чело съ бившия кюстенджански свещеникъ Димитъръ Денчезъ и учителя Из. Тодоровъ поднесли меморандумъ на правителството отъ името на изселниците отъ северна Добруджа. Между другото искатъ:

Бистренско църковно настоятелство, с. Бистра, Търговищко

Обявление

Църковното настоятелство отъ с. Бистра, Търговищко, обявява на населението отъ с. Бистра, че на 17 день отъ публикуването на настоящето обявление, ще се произведе търгъ за отдаване подъ наемъ четиридесетъ и шестъ декара и два ара църковни ниви, раздѣлени на 8 парцела — първия 10 декара, четвъртия 6:2 декара, а останалитъ по 5 декара, въ землището на с. Бистра, въ мѣстността „Каялъка“, за две стопански години, начинающа отъ утвърждението на търга до 1 ноемврий 1942 год.

Първоначална цена на декаръ е 50 лв. Залогъ за правоучастие въ търга е 5% отъ наддадената сума.

Наддаването ще почне въ 11 часа предъ обѣдъ, въ канцеларията на кметското намѣстничество въ сжщото село.

с. Бистра, 24 януарий 1941 год.

Отъ Църковното настоятелство.

1. Веднага изселниците да бждатъ оземлени съ толкова земя, колкото имали въ северна Добруджа. Това да станѣло преди пукаането на пролѣтъта, когато всѣки трѣбвало да си знае нивата и да почне работата си. Неизвестността ги измъчвала.

2. По възможностъ селата да се запазятъ въ каре. Да не се разхвърлятъ на 5—6 села, за да могатъ да запазятъ хубавитъ си традиции, обичаи, нрави, носии, които, макаръ и подъ робство, сж ги запазили до сега, за разлика отъ южно добруджанци, които сж ги доста изоставили.

3. Осигуряване зимуването на донесенія д. биткъ, като се анулиратъ всички непочтено сключени сдѣлки, като, напр., половината отъ броя на овцетъ срещу едно зимуване.

4. Осигуряване на време храна за добитъка и семе за пролѣтна работа.

5. Разрешаване въпроса за водата, недостатъчна сега за добитъка, за да не пострада пролѣтната работа.

6. Да се намѣри работа на търговцитъ, занаятчиитъ, бившитъ чиновници и пр.

7. Да имъ се признаятъ изслуженитъ години за пенсия на чиновниците, които били на служба въ Ромъния.

8. Оземляване на безимотнитъ, за да могатъ съ честенъ трудъ да изхранятъ семействата си и пр...

Въ с. Армутлий, добришко, е основанъ „Детски центъръ“ за деца отъ до училищна възраст. На 25 отъ тѣхъ редовно се дава обѣдъ. По коледнитъ празници имъ бѣха раздадени подарѣци, изпратени отъ Н. Ц. В. Княгиня Евдокия, Съюза за закрила на децата въ България и проф. Кацаровъ.

Детскиятъ центъръ се ръководи отъ енергичнитъ г-ци П. Братанова и Т. Илиевъ.

По сжщото време на беднитъ семейства отъ селото е раздадено отъ общината захаръ, оризъ и месо.

НАША ПОЩА.

с. Невша, свещ. Ф. Н. К. И тая година в. „Хр. Защита“ ще излиза 2 пѣти въ месеца сжщия форматъ. Абонамента е сжщия. Ако абонатитъ ви станатъ 50 — ще получите похвала и благодарности. Изпратихме ви 30 броя за раздаване. Благодаримъ за поздравитъ.

Казарна, свещ. В. Я. Получихме списъка на абонатитъ отъ васъ. Благодаримъ.

с. Армутлий, свещ. В. Д. Получихме дописката ви. Другото си върви по реда.

с. Велифакъ, свещ. А. С. Получихме списъка съ 15 абоната. Благодаримъ.

Печатница „Просвѣщение“ Варна